

Bilag til bet. o. f. t. finanslov for 1990

1992	190,2
1993	186,7

Tabellens tal for årsværkforbruget i perioden 1989-93 er på de *lønsumsrammebelagte* områder beregnet dels på grundlag af lønsummen på de enkelte bevillingskonti, dels med udgangspunkt i den budgetterede lønsum pr. årsværk i 1988 opregnet til de enkelte års lønniveau. Tallene angiver derfor det årsværkforbrug, der kan afholdes inden for de fastlagte lønsumrammer.

Tallene for 1988 og 1989 er desuden korrigeret for ressortomlægninger, ændringer i bevillingsmæssig status samt for overførsel af opgaver til kommunerne m.v. Korrektionen er foretaget med udgangspunkt i FFL 90, hvorved det sikres, at tallene for de enkelte år umiddelbart kan sammenholdes.

Som det fremgår af *tabel 1*, er der for staten som *helhed* ikke tale om nogen stigning i det budgetterede årsværksforbrug fra 1989 til 1989. Det budgetterede årsværksforbrug falder i hele perioden 1988 til 1993.

Denne udvikling er et resultat dels af det moderne ansættelsesstop, som regeringen indførte i 1988, dels af regeringens 4-årige personaleprogram.

2. Som noget nyt opereredes der ved udarbejdelsen af forslag til finanslov for 1989 ikke længere med *personalelofter*. Ved udarbejdelsen var der derfor i udgangspunktet inden andre bindinger på indbudgettering af personaleforbrug, end de der fulgte af *lønsumsrammerne*.

Den i spørgsmålet omtalte udvikling på nogle områder kan derfor formentlig henføres til, at der, som et overgangsfænomen, på visse områder blev foretaget en overbudgettering af årsværk i forhold til de givne lønsumrammer.

Denne overbudgettering er så på de samme områder efterfølgende korrigeret på finanslovsforslaget for 1990, hvilket forklarer det fald fra 1989 til 1990, som fremhæves i spørgsmålet.

En kontrolberegning af den ved budgetteringen på de enkelte områder forudsatte lønsum pr. årsværk i årene 1988, 1989 og 1990 i forhold til den forudsatte lønudvikling, understøtter denne forklaring.

Spørgsmål 4:

»Det er Finansudvalgets opfattelse, at det kunne være værdifuldt om fremtidige produktivitetsskemaer i Anm. II i et vist omfang kunne suppleres med oplysninger om gennemsnitlige ekspeditionstider for sagsbehandlingen. Hvilke kommentarer har ministeren hertil?«

Svar:

Jeg er enig med Finansudvalget i det anførte synspunkt.

For styrelser, hvis virksomhed overvejende består af sagsbehandling, kan oplysninger om den gennemsnitlige ekspeditionstid anvendes som udtryk for styrelsens dækning af behov/efterspørgsel. Oplysningerne kan anvendes til at udfylde punkt II i det skema, som siden finanslovsforslaget for 1987 er tilstræbt anvendt ved systematiseringen af de enkelte enheders aktivitetsoplysninger i Anm. II.

Det er almindeligt, at styrelser, hvis virksomhed overvejende består af sagsbehandling, opgør antallet af indgåede og afsluttede sager. I nogle tilfælde indgår disse oplysninger i skemaerne i Anm. II. Det er f.eks. tilfældet for Den Sociale Ankestyrelse, Landsskatteretten og Patentdirektoratet. For Den Sociale Ankestyrelse er der desuden i beskrivelsen af styrelsens virksomhed givet oplysninger om den gennemsnitlige sagsbehandlingstid.

Når de relevante styrelser ikke giver oplysninger om den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i skemaerne, skyldes det formentlig, at deres interne registreringskemaer ikke umiddelbart gør det muligt.

Finansministeriet vil, som led i det igangværende arbejde for at forbedre aktivitetsoplysningerne, være opmærksom på dette punkt.

Arbejdet foregår i to arbejdsgrupper:

Den ene har bl.a. til opgave at stille forslag til retningslinier for lokale økonomisystemer, som kan sikre, at de centrale myndigheders informationsbehov kan opfyldes.

9. Finans- og tillægsbev.lovforslag og betænkninger herover.